

Lupul și motanul

Alecu Donici

Un lup odată au intrat,
De frică, nu de voie bună,
Scăpând viața, la un sat.
El se gonea din urmă

De către vânători cu puște înarmați
Și câini întărâtați;
Iar un așa alai să nu dea Dumnezeu
Nici la vrăjmașul meu.
În deznădăjduire,

Sărmanul lup căta oriunde mântuire
Și, întâlnind pe un motan,
Prieten de mai an,
Îi zice: „Frățioare!

Tu nu știi undeva aici a mea scăpare?”
- Ba știi - răspunse el - aleargă la Trifan,
Că este foarte blând și milostiv țaran.
- Oh! nu pot, către dâns' sunt tare vinovat,
Căci astă-iarnă lui vițica i-am mâncat.

- Apoi dă fuga la Arvinte,
El este un țaran și vrednic și cuminte.
- Cu dânsul iarăși sunt smintit,
Pentru c-adesori lui oi am spârcuit.
- Așadar ce să faci? La vornicul bătrân
Aleargă, că e bun și primitor român.

- Nici la acesta n-am obraz,
Lui an cu niște miei i-am fost făcut necaz.
- Apoi dar, cumătre, nu-i bine.
Și ce nădejde ai aice pentru tine,
Când tu cu toții ești stricat
Și numai singur vinovat:
Culege dar ce-ai semănat!